

Det her forslag har altså mange, mange fordele i og med, at det bliver lettere for de pårørende. Der bliver måske også flere organdonorer, og yderligere tror jeg også, at der er flere, der vil tilmelde sig organdonorregistret. For hvorfor skal man i dag tilmelde sig et organdonorregister, hvorfor skal man skrive under på et organdonortestamente, når man ved, at det ikke er retsgyldigt? De pårørende kan jo omgøre det.

Tænk engang, hvis man havde en situation inden for almindelig arvelovgivning, der gik ud på, at nu havde man testamenteret 40.000 kr. til person A, 80.000 kr. til person B og 100.000 kr. til person C og de så bagefter blev enige om, at sådan skulle det altså ikke være, eller de blev uenige. Det er jo altså underligt, at pengene er mere vigtige end organerne, når man siger, hvad der skal respekteres.

Jeg vil endnu en gang sige tak for de mange positive tilkendegivelser, og samtidig vil jeg gerne give udtryk for, at vi skal have en meget grundig debat i Folketingets Sundhedsudvalg om, hvordan det her nu skal udformes bedst muligt. Så må vi også tale med de forskellige politikere, der har stor forstand på retspolitik, om, hvordan vi gør i den situation, hvor der er uenighed i den sidste fase. Men tak for alle bemærkninger!

De ting, jeg har sagt her, gælder i øvrigt også af tidsmæssige årsager næste forslag.

(Kort bemærkning).

Holger Graversen (S):

Jeg håber, det måske er et tidligt tidspunkt, hr. Jørgen Winther opregner, at der nu er et flertal for forslaget her. Det kan jo være rigtigt, at hvis tingene bliver fremsat et tilstrækkeligt antal gange, så går de igennem, men det kan jo ikke være et grundlag som sådan.

Der er intet, intet nyt i den sag her siden sidst, vi diskuterede den, men der fremkommer usaglige argumenter om sagen, bl.a. fra Dansk Folkeparti. Jeg vil godt have lov til at læse lidt af det svar, der kom fra ministeriet, efter at man havde indhentet oplysninger på de enkelte hospitaler:

»Den neurokirurgiske afdeling har oplyst, at der for årene 1996, 1997 og 1998 ikke i de tilfælde, hvor pårørende har afslået organdonation, har været donortilsagn fra den afdøde i form af tilmelding til donorregistret eller tilsvarende tilkendegivelser.«

Hvor er argumentet så for hele det forslag her? Det ændrer jo ikke en disse ved problemstillingen. Det ændrer ikke noget ved, at vi skal skaffe flere donorer. Det er slet ikke det, det drejer sig om.

Jeg er nødt til at spørge endnu en gang såvel hr. Jørgen Winther som de andre ordførere, som er kommet med positive tilkendegivelser om forslaget: Jeg synes, det er for billigt og let at henvise til, at det må retspolitikere finde ud af. Det er en konkret situation, vi står i, hvis det her bliver vedtaget, med dybt sørgende pårørende. Hvad skal man gøre? Uanset at man nok så meget henviser til, at nu er loven vedtaget, og at afdøde har skrevet under: Hvad skal man gøre i den konkrete situation? Må jeg få nogle bud på det?

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Det er til hr. Holger Graversen: Det er jo sådan, at det er kun omkring 3-3½ pct. af befolkningen, der har skrevet under på et organdonortestamente, og da man ikke engang har 100 transplantationer, altså organdonationer, om året – det er endda langt lavere, men jeg kan ikke huske det nøjagtige tal – så er det helt klart, at det er en meget sjælden forekomst, at man er ude for skulle at udtage et organ fra en person, der forinden har skrevet under.

I og med, at vi får det her forslag, tror jeg på, at der er flere, der vil skrive under, men danskerne er jo et lidt mærkeligt folkefærd, for hvis man spørger om, hvem der har lyst til at få et nyt organ, hvis det er livsreddende, når man har en alvorlig sygdom, så er der jo mange, mange, mange, der vil sige ja til det, men der er jo ikke ret mange, der har taget stilling til det. Det kan så også være en årsag til, at den her debat kan være medvirkende til, at endnu flere tager stilling, for det er jo det at tage stilling hjemme i familierne, der er det allerallervigtigste.

Så vil jeg sige, at i dag er det sådan, at hvis der ikke foreligger noget helt klart tilsagn fra vedkommende, så bliver de pårørende spurgt, og sagen er jo, at hvis der er fire pårørende og bare én af de pårørende siger nej, så er almindelig praksis, at man så følger den pårørende, der siger nej. Der er sådan set en form for vetoret i dag.

Jeg synes, vi har haft en god debat, og nu ser jeg frem til den videre udvalgsbehandling.